



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. ledna 2022, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Liškové a soudců JUDr. Libora Vávry a Mgr. Ivety Havlíkové, **odvolání obžalované T. N.**, narozené xxx v xxx, xxx, státní občanky Ukrajiny, trvale bytem xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 23. 9. 2021, sp. zn. 3T 60/2021, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje** toliko ve výrocích o náhradě škody.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že při nezměněném výroku o vině i trestu se poškození Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví se sídlem Roškotova 1225/1, Praha 4, IČ: 47 11 43 21, a V. J., narozený xxx v xxx, trvalé bydliště skryto, odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 byla obžalovaná T. N. uznána vinnou přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let za současného uložení přiměřené povinnosti dle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, aby obžalovaná dle svých sil nahradila škodu trestným činem způsobenou, dle § 228 odst. 1 tr. řádu pak byla zavázána zaplatit na náhradu škody poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví, IČ: 47114321, částku 24.165 Kč, a poškozenému V. J., nar. xxx, škodu ve výši 24.907 Kč.
2. Uvedeného přečinu se dle skutkových zjištění obvodního soudu obžalovaná dopustila tím, že: *„Dne xxx v době okolo 18:25 hodin v xxx, před domem na uvedené adrese venčila psa plemene americký stafordširský teriér, který patřil jejímu příteli V. M., kdy měla sice psa na vodítku, avšak z důvodu spěchu mu zapoměla nasadit náhubek, přičemž však s obledem na to, že kdysi předtím dne 6.7.2020 venčila stejného psa, ten v panelovém domě napadl jiného psa a způsobil mu zranění, které si vyžádalo operaci a následnou léčbu, musela vědět, že je její pes bez náhubku potenciálně nebezpečný pro okolí a bez přiměřených důvodů spoléhala, že venčení problémového a vůči okolí agresivního psa bez náhubku proběhne dne xxx bez podobného incidentu jako 6.7.2020, přičemž ho však nezvládla a neudržela na samonavíjecím vodítku a její pes zaútočil na psa poškozeného V. J., nar. xxx, který svého psa, křížence jezevčíka, v době útoku držel v náruči, jelikož už před napadením měl důvodnou obavu, že by k incidentu mohlo dojít, pes obviněné se zakousl do nohy psa poškozeného a porazil poškozeného na zem, přičemž na zemi poškozený svého psa pustil, pes obviněné pokračoval ve svém útoku a trhal druhého psa, poškozený se na zemi pokoušel bránit svého psa a vzít ho zpět do rukou, přičemž útočící pes obviněné ho přitom kousl do pravé ruky, kdy mu pes obviněné způsobil oděrky a drobná povrchní tržná poranění všech prstů pravé ruky a dále hlubokou zhmotněnou ránu pravého malíku s roztržením natabovače malíku a tříštivým poraněním kosti kloubu malíku, přičemž ošetření a následná léčba nevedla k hojení rány malíku a došlo k celkovému hnisavému zánětu prstu, včetně zánětu kostní dřevě, kdy poté bylo nutné provést amputaci malíku, a to převážně části prstu, ke které došlo dne 11.5.2021, čímž došlo k omezení manipulační schopnosti dominantní pravé ruky poškozeného, nejen v průběhu 2,5 měsíční léčby, ale též trvalou ztrátou části V. prstu pravé ruky s odpovídající dobou případné pracovní neschopnosti minimálně 3 měsíce.“*
3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání obžalovaná T. N. a to do všech jeho výroků, které odůvodnila prostřednictvím své obhajobě.
4. Pokud jde o výrok o vině, poukazuje na to, že ke skutku tak, jak byl uveden v návrhu na potrestání, se zcela dozнала a vyjádřila opakovaně nad svým činem lítost. Zdůrazňuje, že sama utrpěla obrovský šok a věc je pro ni spolu s probíhajícím trestním řízením dostatečně velkým ponaučením, aby příště venčení psa věnovala maximální pozornost a dodržela veškerá preventivní opatření. Nesouhlasí s právní kvalifikací uvedeného jednání. Uvádí, že je nesporné, že na uvedeném místě stafordširský teriér, kterého venčila a kterému opoměla nasadit náhubek, zaútočil na menšího psa poškozeného J., který ho držel v náruči, přičemž poškozený i jeho pes byli povaleni na zem a její pes stále na psa poškozeného útočil. Přestože se však poškozený v minulosti věnoval kynologii, nedodržel v osudnou chvíli nejzákladnější pravidlo, že mezi soupeřící psy je v jakémkoliv případě vyloučeno vkládat ruce, když se navíc ukázalo jako plně funkční řešení vzít jejího psa za kšíry, ten pak stisk pustil. Pokud by poškozený toto zvolil jako první krok, což i přes utrpený šok udělat mohl, k poranění jeho ruky by pravděpodobně nedošlo. Navíc po incidentu následovaly kroky, které již poškozený provedl zcela vědomě, neboť v týdnech následujících po pokousání téměř jistě zanedbal předepsanou léčbu. K pokousání došlo totiž 16. 2. 2021, pak poškozený odvezl na veterinu svého psa a teprve poté, ještě ten den, se odebral na ošetření své ruky do FN Motol, kde mu byla ruka ošetřena a naordinována léčba s pravidelnými převazy, když k prvnímu převazu se měl dostavit hned druhý den na chirurgickou ambulanci a měl zůstat v péči chirurga na poliklinice. Poukazuje na to, že ve spisu je založena lékařská zpráva Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze ze dne 9. 3. 2021, kam se poškozený dostavil poté, když jak uvedl, jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

chirurg v xxx, čerpal dovolenou, jiný lékař ho odmítl přijmout. 9. 3. 2021 ošetřující lékař pohotovosti poškozenému pak vyčinił, proč na převaz přichází tak pozdě. Za tři týdny tedy byl poškozený na převazech pouze dvakrát, maximálně třikrát, čímž zanedbal péči o ruku. Poškozený jednal vědomě, nevynaložil dostatečné úsilí, aby si po dobu nepřítomnosti lékaře zajistil ošetření jinde a dříve než 9. 3. 2021, v čemž mu nic nebránilo. Bez toho by jistě nedošlo k tak dlouhému průběhu léčby a k amputaci malíku. Právě neukázněnost poškozeného byla příčinou, která mohla vést k amputaci malíku. Poukazuje na znalecký posudek z 3. 6. 2021 na čl. 35 - 46 spisu, který na mnoha místech vyjadřuje pochybnosti, zda by k amputaci malíku došlo, kdyby se poškozený držel všech léčebných doporučení. Závěry znalce považuje za ne zcela přesvědčivé a uvádí, že nelze s jistotou určit, že by i bez zanedbání léčby ze strany poškozeného samotná léčba trvala nejméně 6 týdnů a případná pracovní neschopnost, pokud by připadala v úvahu, nejméně 3 měsíce a že následky zranění by byly trvalé. Dovolává se ustálené judikatury NS ČR – rozhodnutí, sp. zn. 6Tdo 693/2014, ze 17. 6. 2014, kdy toto rozhodnutí částečně cituje. S ohledem na to nelze skutek kvalifikovat jako těžké ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, ale v souladu se zásadou *in dubio pro reo* maximálně jako ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 tr. zákoníku.

5. Pokud jde o trest, který byl obžalované uložen, považuje ho za nepřiměřeně přísný, nezohledňující spoluzavinění poškozeného, kdy její snahu nahradit škodu ani nebylo řádně posouzeno, nebylo přihlédnuto k jejímu jednání bezprostředně po činu. Není pravdou, že by z místa činu odešla, jako by se nic nestalo, sama utrpěla stejně intenzivní šok jako poškozený. Skutečně po incidentu odběhla do svého bytu, ale byla rozrušená, a to tak, že když později do jejího bytu dorazila policie, nebyla schopna k činu nic vypovědět. Poškozenému po činu uhradila 1.000 Kč, což pro ni s ohledem na situaci, ve které se v předmětné době nacházela, není částka zanedbatelná. Z e-mailové komunikace pak je patrné, že měla snahu a zájem škodu nahradit. Poukazuje na podání insolvenčního návrhu a následné prohlášení úpadku, což je zcela legální způsob řešení neblahé finanční situace a nejedná se o únik před povinností platit další dluhy. Zájem nahradit poškozenému škodu měla, o čemž svědčí i fakt, že nepopřela přihlášku poškozeného do insolvenčního řízení. Blíže pak toto rozebírá s tím, že nemá žádné legální prostředky, jak dluh uhradit, kdy její přítel nebude chtít škodu uhradit a ona nemá ani prostředky, jak ho k tomu donutit.
6. Pokud jde o výroky o náhradě škody, poukazuje na to, že v době vydání rozsudku byla v úpadku, je nutno uplatnit insolvenční zákon jako zákon speciální, konkrétně ust. § 140b odst. 2, podle kterého nelze v jiném řízení rozhodnout o pohledávkách spadajících do majetkové podstaty, leda, že by šlo o pohledávku na náhradu škody způsobenou trestným činem, pokud by v trestním řízení byl zabaven majetek spadající do majetkové podstaty dlužníka. To není tento případ, v tomto řízení žádný majetek zabaven nebyl, oba výroky o povinnosti k náhradě škody jsou proto v rozporu se zákonem, a to i s ohledem na rozhodnutí NS ČR, sp. zn. 8Tdo 469/2015, ze dne 13. 5. 2015.
7. Navrhuje proto, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí nebo eventuálně sám rozhodl, jak výše naznačeno.
8. Městský soud v Praze z podnětu podaného odvolání, jako soud odvolací, přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
9. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly shledány podstatné procesní vady, které by měly za následek jeho zrušení dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, právo obžalované na obhajobu bylo respektováno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

10. Soud prvního stupně provedl dokazování tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro správné rozhodnutí ve věci, jak mu to ukládá trestní řád v ust. § 2 odst. 5. Řádně pak provedl důkazy svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch obžalované, tyto řádně provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, který stanoví, že orgány trestního řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu. Řádně zjištěný skutkový děj posoudil obvodní soud správně i po stránce právní, takže výroku o vině nelze ničeho vytknout, vina obžalované byla provedenými důkazy bezpečně prokázána.
11. S námitkami obžalované směřujícími do výroku o vině, se odvolací ztotožnit nemůže, neboť jak již výše uvedeno, ve věci řádně provedenými důkazy byla její vina v nezbytném rozsahu jednáním citovaným ve výrokové části rozsudku prokázána. Obžalovaná je usvědčována nejen obsáhlou a naprosto hodnověrnou výpovědí poškozeného V.a J., ale i znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, což jsou stěžejní důkazy pro posouzení viny obžalované. Sám poškozený popsal, jak k jeho pokousání psem, kterého obžalovaná venčila, došlo, není důvodu jeho výpovědi nevěřit. Sama obžalovaná pak věděla o tom, že pes, kterého venčí, je nebezpečný, neboť již v minulosti došlo při venčení tohoto problémového a vůči okolí agresivního psa k podobnému incidentu, a to dne 6. 7. 2020. Měla proto psa venčit se zvýšenou opatrností a s náhubkem, což neučinila, náhubek pes, kterého venčila, neměl, sama uvedla, že ve spěchu mu ho zapomněla nasadit, přičemž evidentně se jeho venčení ani řádně nevěnovala, neboť pes se jí na samonavíjecím vodítku vytrhl a zaútočil na psa poškozeného, potažmo pak na samotného poškozeného. O tom, jak incident proběhl, tedy není žádných pochybností. To, že se sama obžalovaná snaží svádět vinu v tom směru, že byl pokousán, na samotného poškozeného, je skutečně politováníhodné, neboť to, že se domnívá, že poškozený jako kynolog naprosto selhal, je zcela neadekvátní. Bylo na ní, aby zajistila agresivního a nebezpečného psa, kterého venčila, aby nemohl útočit na jiné psy a osoby, což evidentně neučinila, a to přesto, že se psem, kterého, venčila, již obdobné zkušenosti měla.
12. Pokud jde o charakter poranění poškozeného, ten je zcela jednoznačně patrný z citovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Ten jednoznačně uzavřel, že poškozený utrpěl kousnutím psa, kterého obžalovaná venčila, pokousání pravé ruky, a to drobné povrchní oděrky, tržná poranění všech prstů pravé ruky a hlubokou tržně zhmožděnou ránu pravého malíku s roztržením natahovače malíku a tříštivým poraněním kosti malíku, která byla infikována (přes léčbu) bakteriální flórou chrupu psa, kdy ošetření a konzervativní léčba, která řádně v různých intervalech byla prováděna, neměla kýžený efekt, k hojení rány nedošlo a vzhledem k celkovému hnisavému zánětu prstu, včetně zánětu kostní dřevě, který se ani přes antibiotickou léčbu nepodařilo vyléčit, bylo nutno provést amputaci převážné části malíku. Dále, kromě již citovaného v odst. 4. písemného odůvodnění napadeného rozsudku, bylo ve znaleckém posudku i zdůrazněno, že rány vzniklé kousnutím, zejména psa, se obecně špatně hojí z důvodu přítomnosti bakteriální infekce na chrupu zvířete. Ze soudně lékařského hlediska sice měla být léčba kontinuálně bez přerušování zajištěna, k čemuž zcela nedošlo, nicméně se vší pravděpodobností by to následek amputování malíku neovlivnilo, a to z toho důvodu, že v případě poškozeného se jednalo o polymorbidního pacienta se současným onemocněním vysokým krevním tlakem a zejména cukrovkou druhého typu, což negativně ovlivňuje celkový zdravotní stav pacienta, kdy lokální léčba spočívající v důkladné dezinfekci poranění, je právě při poranění chrupem psa velmi obtížná. Poškozený sám pak vysvětlil, proč nemohl být ošetřen, resp. následně ošetřován v kratších intervalech, což vzhledem k probíhající pandemii covid je zcela pochopitelné. Nelze klást za vinu v tomto případě poškozenému, že z důvodu jeho liknavosti, jak se obhajoba snaží upozornit, došlo k amputaci části malíku poškozeného. Tak tomu totiž není, znalecký posudek řeší uvedenou problematiku v tom směru, že vzhledem k dalším onemocněním poškozeného, by při uvedeném

poranění k amputaci zřejmě s největší pravděpodobností došlo, byť obhajoba tomuto závěru znalce nevěří, což není podstatné. V tomto případě nelze tedy přitakat obhajobě ohledně spoluzavinění poškozeného.

13. Právní kvalifikace jednání obžalované je naprosto správná a zákonná, neboť uvedeným jednáním obžalovaná jinému z nedbalosti způsobila těžkou újmu na zdraví, naplnila tedy jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní zákonné znaky přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1 tr. zákoníku. Charakter způsobené újmy na zdraví je jak z lékařského hlediska (jak uvedeno ve znaleckém posudku), tak ale i z hlediska trestněprávního (což nalézací soud uvést opomněl) skutečně těžkým ublížením na zdraví, neboť léčba poranění, včetně jeho komplikací, by trvala 5 měsíců, kdy zraněný podstoupil dlouhodobou léčbu, která ho po celou dobu omezovala v plném využití pravé, tedy dominantní končetiny, a to s trvalými následky.
14. Odvolací soud v této souvislosti musí poukázat na skutečnost, že proces hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu. Odvolací soud o tohoto procesu může vstupovat toliko ojedinele, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy nejsou soudem I. stupně hodnoceny v souladu s trestním řádem, zejména se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr.řádu, tedy jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, pokud je v hodnocení důkazů uplatňována libovůle, důkazy jsou překrucovány či jsou upřednostňovány důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného na úkor důkazů svědčících v jeho neprospěch a naopak. To se v tomto případě nestalo, odvolací soud proto nemá žádného důvodu v tomto případě nějakým způsobem do hodnocení důkazů zasahovat.
15. Pokud jde o trest, který byl obžalované uložen, rozhodně se nejedná o trest nepřiměřeně přísný v tom směru, aby odvolací soud byl vůbec oprávněn do jeho výše dle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, zasahovat. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud musí přihlídnout k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele, jakož k jeho dosavadnímu způsobu života, k možnosti jeho nápravy, přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škody nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, přihlédne též k účinkům a k důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.
16. Obžalované byl uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání 6 měsíců, když pachatele tohoto nedbalostního přečinu dle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, lze potrestat trestem odnětí svobody v rozmezí 6 měsíců až 4 léta. Nalézací soud zohlednil zejména dosavadní bezúhonnost obžalované, a to přestože se nejednalo o ojedinelý incident obdobného charakteru. Právě z toho důvodu, že se o ojedinelý incident nejednalo, je pak evidentní, že jednání obžalované je nutno řešit již v rovině trestně právní a nepřichází v úvahu v žádném případě využití subsidiarity trestní represe, a to i s ohledem na absolutní nedostatek sebereflexe ze strany obžalované. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu přiměřenou základní výměře trestu přiměřenou zkušební dobu v základní výměře, tedy na zkušební dobu v trvání 2 let, tedy na dobu přiměřenou základní výměře třet, kdy pak byla obžalované uložena i v souladu s ust. § 82 odst. 2 tr. zákoníku přiměřená povinnost, aby dle svých sil v průběhu zkušební doby nahradila škodu trestným činem způsobenou, což není v rozporu se zákonem, a to přesto, že obžalovaná v současné době je v insolvenčním řízení
17. Odvolací soud pak vyhověl odvolání obžalované v tom směru, že zrušil výrok o náhradě škody, jímž dle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovaná povinna zaplatit na náhradě škody poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a zdravotnictví částku 24 165 Kč a poškozenému V. J. částku 24 907 Kč. Bylo prokazatelně zjištěno, že dne 27. 5. 2021 obžalovaná podala návrh na povolení oddlužení, kterému bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

6. 2021, č.j. MSPH 92 INS 9867/2021-A-16, vyhověno, navíc sám poškozený se přihlásil se svojí pohledávkou do tohoto insolvenčního řízení. V tomto případě má insolvenční řízení přednost a v trestním řízení nemůže již být v adhezním řízení uplatněn nárok na náhradu škody. V tomto směru tedy shledal odvolací soud napadený rozsudek vadným a vyhověl obhajobě.

18. S ohledem na výše uvedené rozhodl Městský soud v Praze, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno a zrušil napadený rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody dle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu a sám rozhodl dle § 259 odst. 3 tr. řádu tak, že oba citovaní poškození se s nároky na náhradu škody dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních. Je také nutno poukázat na to, že společně a nerozdílně by za náhradu škody v souladu s ustálenou judikaturou měl odpovídat i sám majitel psa, nikoli toliko obžalovaná, která psa (ovšem se znalostí jeho agresivity a nebezpečnosti) nedbale venčila.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustný další řádný opravný prostředek.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha dne 11. ledna 2022

JUDr. Jaroslava Lišková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.